

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24.01.2002, sp. zn. 4 To 928/2001, ECLI:CZ:KSCB:2002:4.TO.928.2001.1

Číslo: 2/2003

Právní věta: Rozhodne-li se odvolací soud provést ve veřejném zasedání důkazy potřebné pro rozhodnutí o odvolání (§ 263 odst. 4 tr. ř.), nic mu nebrání, aby i po jejich provedení napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 tr. ř. a věc vrátil podle § 259 odst. 1 tr. ř. soudu prvního stupně, pokud dojde k závěru, že bude zapotřebí provádět další rozsáhlé a pro odvolací soud obtížně proveditelné dokazování, které by znamenalo nahrazovat činnost soudu prvního stupně.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 24.01.2002

Spisová značka: 4 To 928/2001

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o odvolání

Předpisy: § 258 odst. 1 tr. ř.

§ 259 odst. 1 tr. ř.

§ 263 odst. 4 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání obžalovaného zrušil rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2001 sp. zn. 6 T 42/2000 a věc vrátil okresnímu soudu, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Odvolání poškozeného zamítl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2001 sp. zn. 6 T 42/2000 byl obžalovaný A. N. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák., který podle zjištění okresního soudu spáchal tím, že dne 27. 12. 1998 kolem 23.00 hodin v Č. B. fyzicky napadl M. M., kterého zezadu srazil na schody, šlápl mu na kotník a několikrát jej kopl do těla a obličeje, čímž mu způsobil zranění s obvyklou dobou léčení 3 až 4 měsíce. Za to byl odsouzen podle § 221 odst. 2 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dva a půl roku. Dále mu podle § 228 odst. 1 tr. ř. byla uložena povinnost zaplatit na náhradě

škody VoZP ČR, částku 23 803,50 Kč a poškozenému M. M. částku 16 204,50 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas prostřednictvím svého obhájce odvolání. Poznamenal, že nalézací soud své rozhodnutí opřel především o výpověď poškozeného M. M., výpověď jeho manželky A. M. a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, zpracovaný znalcem MUDr. V. S. Z těchto základních důkazů nalézací soud dospěl k závěru o vině obžalovaného, přičemž na podporu svých závěrů uvedl, že bylo prokázáno, že poškozený měl v domě, na jehož schodišti došlo k posuzované události, v minulosti řadu různých incidentů s ostatními nájemníky, ale především s rodinou obžalovaného, z čehož dovedl, že o to více důvodů měl obžalovaný k jeho napadení. Argumentoval i tím, že oznámení o zranění poškozeného přijal operační důstojník Městské policie České republiky ve 23.20 hod. a z časového sledu událostí pak není vyloučeno, že k setkání odvolatele s poškozeným nemohlo dojít. Zpochybňována je přítomnost svědkyně S. D. na místě události, neboť o ní zmínka v úředním záznamu policie není.

V návaznosti na to vyjádřil odvolatel přesvědčení, že nalézací soud nevyhodnotil všechny provedené důkazy úplně a dostatečně, nevypořádal se bezezbytku s jeho obhajobou a především při hodnocení důkazů nepostupoval dostatečně důsledně ve smyslu zásady in dubio pro reo. Podle jeho názoru bylo prokázáno, že poškozený v kritickou dobu byl značně ovlivněn požitými alkoholickými nápoji, kdy měl v krvi výrazně přes 2 promile alkoholu - v rozsudku je uváděno, že v kritickou dobu mohl mít v krvi až 2,13 g/kg alkoholu, přičemž ale nutno poukázat na citovaný znalecký posudek, kde je uváděno, že podle údajů v chorobopise poškozeného měl ještě dne 28. 12. 1998 v 00.45 hod. v krvi 2,48 g/kg. alkoholu a znalec při hlavním líčení pak dovedl, že kolem 23.00 hod. předchozího dne se tato hladina mohla pohybovat v rozmezí 2,7-2,8 g/kg.

Upozornil na to, že znalec při hlavním líčení uvedl, že působení alkoholu je individuální záležitost, ale takto zjištěná hladina výrazně narušuje jak psychické, tak motorické funkce. Lze mít výrazné pochybnosti o tom, jak dalece poškozený mohl vnímat celý skutkový děj a tento následně popsat. Jestliže soud použil jako logickou úvahu to, že v důsledku dřívějších sporů měl obžalovaný důvody k napadení poškozeného, pak stejně tak logickou se jeví úvaha, že poškozený, který mohl utrpět zranění jiným způsobem, než v důsledku napadení, mohl jako původce svého zranění záměrně a nepravdivě označit právě obžalovaného.

Této úvaze nasvědčuje fakt, že poškozený v době, kdy se vracel v takovémto alkoholickém opojení domů, napadl jeho manželku i psa, čehož důkazem jsou lékařské zprávy o ošetření obou a zejména pak usnesení vyšetřovatelky Okresní úřad vyšetřování Policie České republiky č. j. ČVS: OVCB 1969/99 ze dne 29. 11. 1999. Provedeným šetřením vyšetřovatelka dospěla k závěru, že M. M. ve večerních hodinách dne 27. 12. 1998 ve svém bydlišti po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl manželku obžalovaného L. N., kterou opakovaně uhodil pěstí do hlavy, poškrábal ji na prsou a roztrhl jí tričko. Jeví se výrazně pravděpodobné, že po tomto incidentu, kdy následně došlo ke zranění poškozeného bez zavinění obžalovaného, měl poškozený při značném alkoholickém opojení snahu své zranění spojovat s osobou obžalovaného. Není bez významu, že poškozený napadení jeho manželky zásadně popíral, a to i poté, kdy při hlavním líčení mu bylo předestřeno citované usnesení vyšetřovatelky Okresní úřad vyšetřování Policie České republiky, na což reagoval, jak je zaznamenáno v protokole o hlavním líčení, výrokem „To je nějaká blbost“. I z těchto důvodů měl nalézací soud důsledněji hodnotit věrohodnost tvrzení poškozeného.

Pokud jde o výpověď svědkyně M., ta v podstatě žádný incident neviděla, událost začala vnímat, až když slyšela bouchání na dveře bytu a spatřila zraněného manžela. I v tu dobu na chodbě nikoho neviděla, spolu se svým synem manžela vtáhli do bytu a teprve poté svědkyně měla opět vyhlédnout na chodbu a zde měla spatřit obžalovaného a další osobu. K tomu odvolatel poznamenal, že se jeví málo pravděpodobné, že pokud by poškozeného s další osobou takto fyzicky napadl, že by po útoku vyčkával na chodbě, až bude někým spatřen a dáván do souvislosti s touto událostí.

Pokud jde o mechanismus vzniku zranění poškozeného, znalec MUDr. V. S. v podstatě potvrdil, že ke zranění došlo způsobem, jak jej popsal poškozený, zdůraznil, že zranění mělo imobilizující charakter, tudíž k němu nemohlo dojít někde během cesty poškozeného z restaurace domů. Vyloučil, že by ke zranění mohl dojít pádem ze schodů nebo špatným došlápnutím. Při hlavním líčení však znalec připustil, že pokud by došlo k zaklínění nohy poškozeného do prostoru mezi kamny stojícími v mezipatří a zdí a k následné rotaci těla, mohlo by při tomto dojít ke vzniku zjištěného zranění. Stejně tak znalec potvrdil, že zranění, která byla zjištěna v obličeji postiženého, mu mohla být způsobena při potyčce s manželkou odvolatele, jak tuto ona popsala a její průběh byl potvrzen a prokázán zmíněným šetřením vyšetřovatelky Okresního úřadu vyšetřování. Na tuto velice významnou skutečnost však nalézací soud reagoval tím, že v podstatě nebylo prokázáno, resp. bylo vyloučeno, že by na místě existence nějakých kamen byla zjištěna. V tomto směru soud poukázal na to, že při ohledání místa činu nebyla žádná kamna zakreslena a tudíž, že na místě zjištěna nebyla, že nebyly zjištěny ani žádné stopy svědčící o tom, že by ke zranění mělo dojít zaklíněním nohy poškozeného za kamna. V souvislosti s tím odvolatel uvedl, že neví, jaké stopy by mohly o něčem podobném svědčit a zda vůbec byly vyhledávány. Postavení kamen v mezipatří však nepotvrzuje jenom on a jeho manželka, ale ve své výpovědi před soudem i manželka poškozeného. Ta jednoznačně potvrdila, že kamna na schodišti „u nich nahoře v rohu“ stála. Argument nalézacího soudu, že tuto skutečnost ohledně kamen obžalovaný jako obhajobu uplatnil až při hlavním líčení, je irelevantní.

Dále odvolatel uvedl, že v jeho prospěch svědčí další provedené důkazy, a to především svědecké výpovědi osob, v jejichž společnosti se zdržoval v kritickou dobu minimálně až do 23.00 hodin. Teprve poté, co mu byl tlumočen telefonický vzkaz od jeho manželky, že byla poškozeným napadena, odjížděl do svého bydliště.

Na základě uvedeného je zřejmé, že zde stojí tvrzení odvolatele proti tvrzení poškozeného, který byl značně ovlivněn požitými alkoholickými nápoji, a že žádným jiným důkazem není potvrzováno jednání, které je odvolateli kladeno za vinu. Kromě mechanismu vzniku zranění, jak jej popsal poškozený, byl zjištěn i jiný možný mechanismus tohoto zranění, včetně jeho zranění v obličeji. Nalézací soud tedy neměl k dispozici jednoznačné a nepochybné důkazy pro rozhodnutí o vině obžalovaného a měl tedy i při respektování zásady *in dubio pro reo* rozhodnout tak, že jej obžaloby zprošťuje. V návaznosti na to odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil a sám podle § 259 odst. 3 tr. ř. rozhodl tak, že jej podle § 226 písm. a) tr. ř. obžaloby zprostil.

V rámci veřejného zasedání prostřednictvím svého obhájce obžalovaný navrhl výslech svědka R. D. Dále navrhl, to na základě skutečností uvedených svědkyní při veřejném zasedání výslech B. K. a opětovný výslech svědka R. S. Dále uvedl, že jsou podmínky pro to, aby napadený rozsudek byl v celém rozsahu zrušen, přičemž by odvolací soud sám mohl rozhodnout zprošťujícím rozsudkem. Současně ovšem dodal, že za situace, kdy při veřejném zasedání byly učiněny návrhy na doplnění dokazování, přičemž se jedná o rozsáhlé doplnění dokazování, se spíše přiklání k tomu, aby po zrušení napadeného rozsudku byla věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích zejména navrhl doplnit dokazování, a to výslechy svědků D., dále svědků L. a H. (policistů, kteří provedli ohledání místa činu) a dal ke zvážení provedení výslechu svědkyně B. K., případně dalších osob, které byly zmíněny ve výpovědi svědkyně A. M. vyslechnuté v rámci veřejného zasedání (k tomu viz níže). Poznamenal také, že je zapotřebí vyhodnotit okolnosti vyplývající z listinných důkazů, týkající se nálezu krevních stop v místě činu a jeho okolí s tím, že na chodbě byly nalezeny krevní stopy skupiny „A“ a poškozený má krev se skupinovou vlastností „O“ („MN“). Navrhl pak napadený rozsudek zrušit a vzhledem k potřebě rozsáhlejšího doplnění dokazování věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně.

Odvolání proti shora uvedenému rozsudku podal rovněž poškozený. K tomuto odvolání bylo zapotřebí uvést, že jej poškozený podal dne 27. 8. 2001, přičemž rozsudek mu byl doručen dne 16. 8. 2001. Vzhledem k ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. (odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje, a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku) a ustanovení § 60 odst. 1 tr. ř. (do lhůty určené podle dní se nazapočítává den, kdy se stala událost určující počátek lhůty), bylo nutno konstatovat, že poslední den lhůty poškozeného pro podání odvolání připadl na pátek 24. 8. 2001. Podal-li poškozený odvolání později, musel je odvolací soud považovat za opožděně podané, a proto je podle § 253 odst. 1 tr. ř. zamítl.

Z podnětu včasného odvolání obžalovaného krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal napadený rozsudek i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Orgánům přípravného řízení a zejména pak soudu prvního stupně nebylo rozhodně možno upřít snahu o náležité objasnění věci. To je zřejmé z toho, že již v přípravném řízení byla opatřena řada důkazů významných pro posouzení věci. Byl vyslechnut obžalovaný a svědci M. M., R. P., L. U., A. M., R. S. a D. D., byl opatřen, po řádném přibrání znalce MUDr. V. S., znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství (zejména k povaze a mechanismu vzniku zranění poškozeného), bylo provedeno ohledání místa činu, které bylo zachyceno v protokole a fotodokumentaci, byla opatřena řada dalších listinných důkazů, zejména lékařské zprávy o zranění poškozeného, odborná vyjádření Odboru kriminalistické techniky a expertíz, Policie ČR, Správy Jihočeského kraje v Českých Budějovicích (ke stanovení skupinové vlastnosti krevních stop zajištěných při ohledání místa činu a krve poškozeného), protokol o lékařském vyšetření poškozeného při ovlivnění alkoholem, lékařské zprávy a potvrzení pracovní neschopnosti týkající se L. N., veterinární potvrzení o vyšetření psa obžalovaného, opatření vyšetřovatelky Okresního úřadu vyšetřování Policie České republiky České Budějovice ze dne 29. 11. 1999 o odevzdání věci M. M. jako podezřelého z přestupku Úřadu města České Budějovice a osobní výkazy obžalovaného. Soud prvního stupně pak při hlavním líčení tyto důkazy provedl - vyslechl obžalovaného, poškozeného M. M., svědkyni A. M., znalce MUDr. V. S., přečetl výpovědi svědků P., U., D. a S., přečetl listiny - a nad tento rámeček ještě vyslechl svědky D. N., L. N., R. D. a V. D.

Na základě provedených důkazů bylo spolehlivě zjištěno, že dne 27. 12. 1998 utrpěl poškozený M. M. zranění spočívající ve zlomenině zevního i vnitřního kotníku pravého hlezna s porušením vazů (především deltového na vnitřní ploše hlezenního kloubu), dále zhmoždění hlavy, především v oblasti nosu a krajiny čelní. Nebylo také pochyb o tom, že zlomenina zevního i vnitřního kotníku pravého hlezna byla již těžkou újmou na zdraví ve smyslu § 89 odst. 7 písm. ch) tr. zák. Základní otázkou, kterou je v návaznosti na to v rámci trestního řízení nutno řešit, bylo, jakým způsobem poškozený zranění utrpěl, tedy, zda v důsledku zaviněného jednání obžalovaného.

Z hlediska důkazního stavu je přitom evidentní, že zde proti sobě stojí především výpovědi obžalovaného, který vinu popírá, a poškozeného, který jej usvědčuje. Ostatní důkazy, které byly provedeny, nesvědčí přímo o souzeném skutku a mohou tak sloužit k závěru o věrohodnosti či nevěrohodnosti uvedených důkazů přímých.

Přes poměrně rozsáhlé dokazování však právě v naznačeném směru nepovažoval odvolací soud důkazní řízení za úplné a odpovídající ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř. (zvláště věta první - Orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v trestním řádu a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí). Musel konstatovat, že soud prvního stupně nevyužil veškerých možností doplnit dokazování tak, aby si jím vytvořil úplný a spolehlivý základ pro důvodně nezpochybnitelná skutková zjištění.

Soud prvního stupně shledal především na základě výpovědi poškozeného, svědkyně M. a znaleckého

posudku MUDr. V. S., že popsané zranění přivodil poškozenému zaviněným jednáním právě obžalovaný.

Přitom odmítl, že by toto zranění mohl poškozený utrpět jiným způsobem, který znalec připustil při hlavním líčení, a to tak, že by si zaklínil nohu za odstavená kamna, a poté si rotací způsobil zlomeninu obou kotníků pravého kolena. Obhajobu obžalovaného v tomto smyslu měl za vyvrácenou tím, že žádná taková kamna nebyla při ohledání místa činu zakreslena a na místě tedy zjištěna, nebyly zjištěny žádné stopy svědčící o tom, že by ke zranění mělo dojít zaklíněním nohy poškozeného za kamna, a také proto, že nelze přehlédnout, že obžalovaný obhajobu v tomto směru uplatnil až při hlavním líčení a o ničem takovém se po celé předchozí trestní řízení nezmínil.

Tato argumentace soudu prvního stupně však byla předčasná, nebyla patřičně podpořena provedenými důkazy. V tomto směru bylo možno do určité míry přisvědčit podanému odvolání. Vedle obžalovaného, který se skutečně o existenci kamen na chodbě domu, v němž bydlí on i poškozený, zmínil až při hlavním líčení teprve při výslechu znalce MUDr. V. S., se ovšem k této otázce vyjádřila také svědkyně A. M.: „.....někde na chodbě byly naftové kamna, asi tam u nás nahoře v rohu, patřily lidem, co se předtím odstěhovali.“ a svědkyně L. N.: „V tom mezipatře byly kamna na uhlí, nějaký kamna, nevím, komu patřily, jestli jsou tam dosud, to nevím.“. Pouhý fakt, že v protokole o ohledání místa činu a na fotodokumentaci nebyla tato kamna zachycena, pak ještě sám o sobě jejich existenci a umístění na chodbě uvedeného domu nevyvrací. Přitom lze poznamenat, že fotodokumentace ani nezachycuje místo, kde by tato kamna měla být postavena. Nehledě na to je otázkou, jestliže existence kamen na chodbě začala být řešena teprve v rámci řízení před soudem, zda při ohledání místa činu byla na ně vůbec soustředěna pozornost.

Vzhledem k těmto skutečnostem se odvolací soud rozhodl doplnit dokazování v rámci veřejného zasedání konaného o odvolání obžalovaného, a to právě ve smyslu důslednějšího objasnění skutečností podmiňujících posouzení shora uvedené základní otázky. Pokud nakonec dospěl k závěru, že je na místě napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně, bylo to odůvodněno skutečnostmi níže rozvedenými.

Odvolací soud k veřejnému zasedání předvolal poškozeného M. M., kterého se však nepodařilo vyslechnout, neboť se pro zdravotní obtíže nemohl dostavit k výslechu. Dále předvolal a vyslechl svědkyni A. M. Ta uvedla k dotazu předsedy senátu, zda na chodbě domu, kde došlo k posuzované události, byla dne 27. 12. 1998 kamna a případně, byla-li tam, kde byla umístěna: „Tehdy tam žádná kamna na chodbě nebyla.“ Poté jí byla přečtena její výpověď z řízení před okresním soudem v části, kde se vyjadřuje k tomu, že na chodbě byla naftová kamna, na což reagovala vyjádřením: „Ty kamna nebyly naftové, byly to obyčejný kamna na topení. Ty jsme snesli a paní B. K. si je odvezla na chalupu. Tyhle kamna tam v tom prosinci r. 1998 už nebyly. Na chodbě nebylo nic, co by se třeba jen podobalo kamnům.“

K dotazu státního zástupce svědkyně dále uvedla: „Pokud jsem mluvila o těch kamnech, tak to byly kamna na pevná paliva s dvířky nahoře, přikládalo se horem. Byly to malý kamna, přesné rozměry vám neřeknu, to neodhadnu, byly hranatý. Tyhle kamna původně stály v mezipatře, tedy mezi druhým a třetím patrem, stály na té plošině v rohu.“

Byla-li upozorněna obhájcem, že při hlavním líčení u okresního soudu spontánně uvedla, že šlo o naftová kamna, poznamenala: „Ty naftové kamna tam byly, ty byly ale o patro výš, skoro až u půdy.“, což upřesnila: „My bydlíme ve 3. patře, a nad námi už je ta půda, ale je tam taky to mezipatro a v tom mezipatře ty kamna stály.“ Sama pak dodala: „Jestli ještě můžu, já jsem taky ale u okresního soudu řekla, že nevím, jestli tam ty kamna ještě stály. Byly tedy o půl podlaží výše nad naším bytem a zase stály pod tím oknem v rohu.“

K dotazu předsedy senátu, zda tato kamna (naftová) byla na uvedeném místě 27. 12. 1998, vypověděla: „Já nevím, kdy se vyklízela ta půda. Ty kamna se odvezly, když se vyklízela ta půda. Vyklizení půdy zajišťovala paní Z. přes bytáček. Je to asi dva a půl roku, kolem třech roků, co se ta půda vyklízela, dneska vám to přesně z hlavy neřeknu. Já to mám doma.“

Na výpověď svědkyně reagoval obžalovaný: Já bych chtěl nejprve říci, že paní svědkyně nemluví pravdu, protože ty kamna tam byly. Majitelem byl pan S. Musím k tomu dodat, že původně byly v domě kamna na pevná paliva, a když se pak zavádělo plynové topení, tak se ta kamna dala na chodbu a byla v mezipatře mezi druhým a třetím patrem.

Svědkyně pak ještě poznamenala: „Ještě k těm kamnům chci říct, že v tom bytě, kde bydlel pan S., před ním bydleli manželé D., a ti už měli kotel, plynový kotel, takže ti už žádný kamna neměli. O tom kotli vím proto, že mě tam pan D. i paní D. zvali.“

Z kontextu výpovědi svědkyně A. M. a tvrzení obžalovaného je zřejmé, že stran existence a popř. umístění kamen na chodbě předmětného domu dne 27. 12. 1998 nebylo možno činit jednoznačnou a rozumně nezpochybnitelnou zjištění, nebylo možno činit jednoznačný a spolehlivý závěr o tom, že v této době na uvedeném místě kamna nebyla. Současně ovšem vzhledem k výpovědi svědkyně a vyjádření a návrhu obžalovaného na doplnění důkazního řízení vyplynula možnost a potřeba vést v tomto směru další dokazování ve smyslu provedení dalších důkazů. Je nutno totiž zdůraznit, že za situace, kdy znalec připustil i další mechanismus zranění poškozeného, je objasnění naznačené problematiky významné (pochopitelně v souvislosti s dalšími skutečnostmi) pro posouzení věci.

Je tedy třeba důvodně nezpochybnitelným způsobem objasnit, zda v rozhodné době byla na chodbě uvedeného domu umístěna kamna a též v návaznosti na to pak řešit, jakým způsobem poškozený zranění utrpěl.

V tomto směru je především zapotřebí vyslechnout policisty, kteří provedli ohledání místa činu - kpt. L. a nstržm. H., jak ostatně důvodně navrhl státní zástupce, a svědka R. S. Stejně tak bude zapotřebí právě se zřetelem k výpovědi svědkyně A. M. před odvolacím soudem vyslechnout svědkyni B. K. Nezbytným se rovněž jeví opětovný výslech poškozeného M. M., byť již byl k věci vcelku podrobně vyslechnut. Tato potřeba totiž vyvstala již v okamžiku, kdy obžalovaný v rámci své obhajoby v souvislosti s výslechem znalce MUDr. V. S. namítl, že na chodbě jsou uložena stará kamna asi půl metru od těch schodů a je zde škvíra, a na to znalec reagoval zmíněným vyjádřením, že pokud by došlo k zaklínění nohy a tělo by značnou silou rotovalo, nelze vyloučit vznik takového zranění, jaké poškozený utrpěl. Bude tedy na místě, aby se k tomu věci vyjádřil i sám poškozený.

Za situace, kdy vyvstala potřeba a současně možnost provést výslech rovněž svědka R. D. (jeho výslech považoval za nutný již okresní soud, ale nepodařilo se mu svědka předvolat), který měl být, jak se podává z výpovědi svědka - poškozeného M. M., přítomen jednání obžalovaného a podle vyjádření obžalovaného měl být přítomen kritického dne v rozhodných okamžicích rovněž v uvedeném domě, je nesporné, že tento svědek musí být v rámci trestního řízení vyslechnut.

V neposlední řadě je zapotřebí přisvědčit názoru státního zástupce, že je nutné větší pozornost věnovat vyhodnocení krevních stop nalezených na chodbě uvedeného domu v souvislosti s vyhodnocením skupinových vlastností krve poškozeného. V těchto souvislostech je na místě v první řadě zjistit, zda zmíněné krevní stopy nejsou dosud příslušným pracovištěm Policie České republiky archivovány, neboť v kladném případě je na místě provést jejich vyhodnocení a porovnání s vlastnostmi krve poškozeného jinými než dosud použitými metodami, a to metodami modernějšími. I za situace, že by krevní stopy archivovány nebyly, či by jejich nové vyhodnocení dospělo ke stejným jako dosavadním závěrům, je nutné objasnit, zda, byť by byly rozdílné skupinové vlastnosti zajištěných krevních stop a krve poškozeného, je zcela vyloučeno, že tyto krevní stopy pocházejí od

poškozeného. Je tak zapotřebí v naznačeném smyslu opatřit doplňující odborné vyjádření odboru kriminalistické techniky a expertíz Policie České republiky, Správy Jihočeského kraje.

Na základě rozvedených skutečností je zřejmé, že napadený rozsudek obstát nemohl, a proto jej k odvolání obžalovaného krajský soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. v celém rozsahu zrušil. Nesporné přitom je, že bude zapotřebí provést ještě rozsáhlé dokazování (do určité míry srovnatelné s dokazováním, jež dosud provedl soud prvního stupně), takže nebyly splněny zákonné předpoklady pro to, aby krajský soud jako soud odvolací sám ve věci meritorně rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. K tomu se poznamenává, že odvolací soud může podle tohoto ustanovení sám rozhodnout rozsudkem ve věci jen tehdy, jestliže je možné nové rozhodnutí učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě na základě důkazů provedených před odvolacím soudem doplněn nebo změněn. Znamená to tedy, že není na odvolacím soudu, aby za situace, kdy zatím soud prvního stupně neučinil taková skutková zjištění, na jejichž základě by bylo možno „vystavět“ rozhodnutí odvolacího soudu, nahrazoval činnost soudu prvního stupně a sám prováděl rozsáhlé důkazní řízení.

Z těchto podstatných důvodů odvolací soud po zrušení napadeného rozsudku postupoval podle §259 odst. 1 tr. ř. a vrátil věc soudu prvního stupně.

Soud prvního stupně tedy bude v dalším řízení povinen provést doplnění dokazování ve shora naznačeném rozsahu. Nelze pochopitelně vyloučit, že v dalším řízení může vyvstat potřeba provedení důkazů dalších, v tomto rozhodnutí ani nenaznačených. Pak bude na soudu prvního stupně, aby i tyto další důkazy, veden ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř., provedl. Provedené důkazy pak musí hodnotit důsledně v mezích ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., neboť teprve na tomto základě může učinit rozumně nezpochybnitelná skutková zjištění. Ta pak musí pečlivě právně posoudit.